

Altres anys per Setmana Santa i Pasqua participaves a les celebracions amb la gent de la teva parròquia o en aquelles pasqües de joves tan comunitàries i vivencials.

Enguany tot ha canviat. No és que hagi canviat en negatiu, al contrari. La casa s'ha omplert de vida, de joia, i també de donació il·limitada, de nits sense dormir, de ritmes i horaris impensables.... perquè el fill que ha nascut fa poc, és vertaderament el nou "director general".

Possiblement pensaves: "oh, abans sí que vivia la fe de debò. Havia anat a camps de treball, campaments amb infants de barris pobres, a Taizé molts cops, pregava al vespre amb la Bíblia a la mà, era part d'un grup comunitari en el que fèiem revisió de vida, i fins alguns estius per vacances havia anat a Serra Lleona....però, ara, ni prego, ni reviso la vida, ni vaig a l'eucaristia, ni faig cap servei. Potser viure com a cristià és una situació per a la gent jove! "

Aquesta setmana santa ha plogut força. Amb prou feines podieu sortir a passejar amb el vostre fill. Ja se saps cada tres o quatre hores, com un rellotge comença un operatiu que anant bé dura hora i mitja o dues hores... poc temps per sortir amb el carret, i si plou... res de res.

Algunes breus estones miraves per la finestra. En el camp del davant hi ha un cirerer, que està absolutament florit. Quina meravella !! Tots els detalls, el moviment, el color, una bellesa harmoniosa, natural..... com una carícia pel teu cor, un missatge de Déu, una carta oberta a tothom qui la vulgui mirar amb pau i amb fe. El cirerer ha estat el nou temple, la connexió amb la Bondat, la resposta a una nova recerca i la petita llum de la Pasqua, en les poques estones en les que el fill dormia. Li deies a Déu: gràcies, mil gràcies !!

I és que, quan la vida passa la plana també moltes formes de viure la fe canvien, i a partir de la realitat Déu ens crida a trobar, possiblement per uns moments, el cirerer florit que ens recordi el seu Amor i esdevingui pont de diàleg i de comunitat.

(llegir Salm 148)
